

Universitätsbibliothek Wuppertal

Aristophanis Comoediae Undecim

Graece Et Latine, Ad fidem optimorum Codicum MSS. emendatae cum nova octo Comoediarum interpretatione Latina, & notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri nec non Caroli Andreae Dukeri ad quatuor priores. Accedunt Deperditarum Comoediarum Fragmenta, A Theod. Cantero Et Gul. Coddaeo Collecta, ...

Aristophanes

Lugduni Batavorum, MDCCLX

Actus primi scena prima

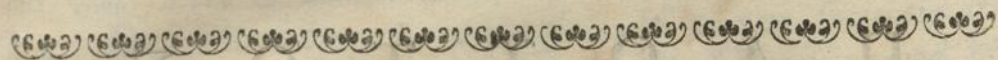
Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1094](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1094)

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΤΡΑΤΟΤΟΣ.

ACTUS PRIMUS

Τρίμετροι Ίαμβικοί.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Σ ἀργαλέον πρᾶγμ' εἶνι, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί,
Δέλον γενέσθαι ὡς ἀφρονεῖν δροπέτη.
Ἦν γὰρ τὰ βέλποδ' ὁ θεράπων λέξαι τύχη,
Δόξη δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τὰ κεκτημένω,
5 Μετέχειν ἀνάγκη τ' θεράπειν τ' κελῶν.
Τὸ σῶμα δ' ἔσθ' ἐὰν τ' κύνιον
Κρατὴν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τ' ἐσσημένον.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τὰ δὲ Λοξία,

ARGUMENTUM.

Chremylus fingitur vir pius & justus, sed pauper: qui, animadvertens impios & injustos homines ditari, de unico filio sollicitus, Apollinem consulit, an Filius ille debeat, missis paternis moribus, fieri impius, injustus, improbus, ut sic dicescat. Apollo nihil aliud respondit, nisi ut Chremylus hominem, in quem primum templo egressus incidisset, sequatur, nec relinquat. Quod quamvis nihil ad rem illam pertinere videretur, Chremylus tamen faciendum putavit. & nunc cum servo suo Carione vagatur extra templum post hominem coecum, passibus ambiguus errantem, in quem primum inciderat egressus. Ob id servus Cario, responsi ignarus, stomachatur, herumque insanire putat: ac reprehendere vult; sed timet ne malum accipiat. Iste incipit. Quod autem perpetuo facit Aristophanes, ut seria Tragicorum in Comoediam transferat joci & ridiculi causam, praesertim ex Euripide, id hoc loco etiam fecit. In Ione Euripidis, Xuthus, cum esset sine liberis, Apollinem consulit. Cui similiter responsum, ut quem primum templo egressus obvium habuisset, filium sciret esse.

S T E.

ARISTOPHANIS PLUTUS.

SCENA PRIMA.

Senarii Iambici.

CARIO, CHREMYLUS.

AR. O Jupiter Diique, quam molesta res est
Servum esse desipientis domini!
Si enim optima quaeque servus dixerit,
Facienda autem non videantur ista hero,
5 Participem malorum fieri necesse est servum;
Nam corporis non finit eum, qui *natura* dominus illius est,
Jus habere fortuna, sed illum, qui id emerit.
Atque haec quidem hujuscemodi sunt. Sed Loxiam,

Qui

STEPHANI BERGLERI

NOTAE AD ARISTOPHANEM.

vs. 1. Ως ἀργαλέον] Videtur allusisse ad Theognidis sententiam, quae est apud illum vs. 625.

Ἀργαλέον φρονίοντα παρ' ἀφροσι πῶλλ' ἀγροῦν.
Grave est sapientem apud insipientes multa loqui. In illam sententiam & Herodotus Lib. IX. Segm. 16. ἐχθίστη δὲ ὀδύνη ἐστὶ τῆς ἐν ἀνθρώποισι αὐτῇ, πολλὰ φρονίοντα μωρανός κροτῆν. Molestissimus autem dolor est eorum, qui hominibus accidunt, multum sapere, nec ulla auctoritate praeditum esse. Notum illud Euripidis in Phoenissis vs. 350. Τὰς τῆς κρατέων ἀραβίας σφρον χροῦν. Potentium ineptias tolerare oportet, ubi plura huc pertinentia, etiam hoc: Δὲ τίς δ' εἴπαι μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ. Servi hoc est quod ais, non loqui quae sentias. Item: Καὶ τὸ τοῦ λυτῶν, τυιασσοῦν τοῖς μὴ σεραῖς. Et hoc molestam, una desipere cum desipientibus.

Ibid. ἃ Ζεῦ καὶ θεοῖς] Ita & Plato in Protagora sub initium, & Demosthenes pro Phormione p. 966. uterque ἃ Ζεῦ καὶ θεοῖς. Supplendum autem οἱ ἄλλοι, vel ἀπαρτίαι, vel simile. Demosthenes pro Phorm. paullo inferius: καὶ τὸ Δία καὶ τοὺς θεοὺς. deinde ibidem adhuc inferius: καὶ τὸ Δία καὶ τοὺς θεοὺς ἀπαρτίαι. Idem contra Timarchum p. 273. πρὸς τὸ Δίος καὶ τῶν θεῶν, qui ibidem

p. 271. addit τοῖς τῶν Δίος καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Sic in albis, hic in Pluto vs. 437. Ἀναξ' Ἀπολλεῖν καὶ θεοῖς. In Nubibus vs. 412. ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλήσι.

vs. 4. Τῶ κικλημένῳ] Sic & dominam sive heram dicit κικλημένην substantive, in Eccles. vs. 1118.

vs. 6. Τὸ σῶμα] Scholiastes: οἶον, αὐτὸν ἐαυτῷ τῷ δέλον ἐκ τῆς κικλημένης. μάστιγα γὰρ κίριον τῶ σῶματι ἐκαστῷ ἐαυτῷ. Quasi diceret, ipsum sibi ipse servum non sinit dominari, maxime enim dominus corporis quisque sui est. Non potest servus a domino vapulans dicere quod ille in Nubibus vs. 1416. Πᾶς γὰρ τὸ μὴ σὺν σῶμα καὶ πλεονάζον ἀθῶν εἶναι, τὸ μὴ δὲ μὴ; καὶ μὴν ἔστω ἐλευθέρῳ καὶ γὰρ. Quomodo enim tuum quidem corpus oportet a plagis immune esse, meum vero non? equidem natus sum liber & ego.

vs. 7. Ὁ δαίμων] Fortuna. Sophocles in Oedipo Coloneo vs. 76. τὸ δαίμων. ubi Scholiastes, τὸ πάθος. Vel genius, de quo ad Alciphronem.

vs. 3. Ἀπόλλων] Saepè absolute sic vocatur Apollo, cum alibi tum apud Euripidem praesertim in Ione, ad quam Tragoediam hic alibi paullo ante dictum. vide & ad vs. 8, 10, 11.

- Ὅς θεσπιδεῖ τέλει ποδῶ ἐν χρυσιλάτῃ,
 10 Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτῃ, ὅτι
 Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὡς φασιν, σφῶς,
 Μελαγχλῶντ' ἀπέπεμψε με τὴν δεσπότην.
 Ὅς τις ἀκολουθεῖ κατόπι ἀνδράπων τυρλοῦ,
 Τριαντίον δρᾶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
 15 Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυρλοῖς ἠγέμεθα.
 Οὗτ' οὐδ' ἀκολουθεῖ, καὶ μὲ προσβιάζει.
 Καὶ ταῦτ' ἀπικρομένως τὸ πᾶν εἶπε γὰρ.
 Ἐγὼ μὲν εἰν ὄντι ἔαδ' ὅπως σιγήσομαι,
 Ἦν μὴ φεάσης, ὅτι τὰδ' ἀκολουθεῖται ποτε,
 20 Ὡ δέσποτι, ἀλλὰ σοι παρέξω πρᾶγμαλα.
 Οὐ γὰρ με τυπήσεις, τέφανον ἔχοντά γε.
 ΧΡ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸ τέφανον, ἢ λυπῆς τί με,
 Ἴνα μᾶλλον ἀλγῆς. ΚΑΡ. Λῆξ' οὐδ' παύσομαι,
 Περὶ ἂν φεάσης μοι, τίς πόλ' ἐστὶν ἔποσι.
 25 Εὐθεὺς γὰρ ἂν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφῶδρα.
 ΧΡ. Ἀλλ' εἴ σε κρύψω· τὴν ἐμὴν γὰρ οἰκετῶν
 Πιστότατον ἠγέμεναι σε καὶ κλεπίστατον.
 Ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
 Κακῶς ἔπραξον καὶ πένης ἔμ. ΚΑΡ. Οἶδά τοι.
 30 ΧΡ. Ἐτεροὶ δ' ἐπλύττην, ἱερόσυλοι, ῥήτορες,
 Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί. ΚΑΡ. Πείθομαι.
 ΧΡ. Ἐπερησόμενος εἰν ἀρχόμενος ὡς τὸ θεόν,
 Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτὸς τὰ ταλαιπώρη χεδδὸν
 Ἦδη νομίζων ἐκτετοξεύει βίον.
 35 Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ἂν μόνος μοι τυγχάνη,
 Πευσόμηνος εἰ καὶ κατὰ μεταβαλόντα τὸς τρέπεις,
 Εἴνευ παιδερῶν, ἀδίκων, ὑγιῆς μηδέεν,

ᾠδ

v. 9. Ὅς θεσπιδεῖ] Scholiastes: ἐπικρομένως τῆ φρά-
 σε. Hoc tragice dicit. Θεσπιδεῖς dicitur Cassandra apud
 Euripidem in Hecuba v. 677. quae Cassandra apud Ae-
 schylum in Agamemnone v. 1170. dicit: νῦν ἀμὰ κα-
 κῶν τε καὶ χερσίων ἔχθρας τοιαυτά θεσπιδεῖται τάχα. Jam
 vero apud Coxytum & Acherusio litore videor vaticinataura
 max. quae loca annotavit & Spanhemius.

Ibid. χρυσιλάτῃ] Haec etiam vox supra foccum Co-
 micum. Utitur ea saepe Euripides, in Medea aliquoties.
 v. 8. 10. τῶ δὲ Δοξία — μέμφομαι] Sic & Euripides
 in Oreste v. 275. Δοξία δὲ μέμφομαι. Herodotus Lib. I.
 Segm. 91. κατὰ δὲ τὸ μαντήδιον τὸ γινόμενον ἐκ ὀρθῶς Κροί-
 σος μέμψεται, προσηγόμενος γὰρ οἱ Δοξίος &c.

v. 11. Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις] Aeschylus in Eumenidi-
 bus v. 61. Ἀνὴρ μάλιστα Δοξία μεγαθήριος Ἰα-

τριμάντις δ' ἔστι. Ipse curas sit Loxias praepotenti. medico-
 vates enim est. quem locum scivit & Spanhemius. Sunt
 autem non istae tantum artes Apollinis; sed & aliae
 duae. de his Plato in Cratyllo. & Lucianus in Dialogo
 Junonis & Latonae. & alibi.

v. 14. Τέναντιον δρᾶν] Hoc etiam Euripides in Oreste
 v. 932. Τέναντιον δὲ δρᾶσαι ἢ δρᾶσαι χρεῖν. Contra autem
 facilius ac facere oportet.

v. 21. Σπείρανον ἔχοντά γε] Scholiastes: ἔθ' τὸν εἰς
 θεὸν ἀπύουσα σφραγίσθαι καὶ ἀνεύθυνον εἶναι. πρὸς τὸ ἔθ'
 ἐν ἀνακομιζόμενοι ἐκ τοῦ μαντεῖος ἐσφραγίσθαι. Mos est
 ad deos abeuntem coronari & immunem esse. Pro more
 igitur, redeuntes ex oraculo coronas gerebant. Sic Creon
 coronatus ab Oraculo redit apud Sophoclem in Oedi-
 po Tyranno v. 82. Sic apud Euripidem in Hippolyto
 The-

- Qui vaticinatur è tripode aureo,
 10 Accuso hac justa accusatione: quod cum
 Medicus sit, & vates, ut ajunt, sapiens,
 Atra bile laborantem (*delirantem*) dimisit à se herum meum;
 Qui ponè sequitur hominem coecum,
 Contra faciens atque eum conveniebat facere;
 15 Nam nos qui videmus, coecos ducimus:
 Iste autem hunc sequitur, ac me insuper *sequi* cogit,
 Idque cum ipse prorsus ne gry quidem respondeat.
 Quare non potest fieri ut taceam,
 Nisi dixeris, cur hunc sequamur tandem,
 20 Here; sed faceßam tibi negotium.
 Non enim me verberabis, qui coronam habeo.
 CHR. Imo, detractâ prius coronâ, si mihi molestus eris,
 Ut magis dolorem sentias. CAR. Nugæ! non enim quiescam
 Priusquam dicas mihi, quis tandem sit iste.
 25 Animo namque prorsus benevolò haec interrogo.
 CHR. Sed non celabo te *rem*; meorum enim vernarum
 Fidelissimum duco te & occultissimum.
 Ego cum essem vir pius & justus,
 Inopia laborabam, & pauper eram. CAR. Novi equidem.
 30 CHR. Ceteri autem ditescabant, sacrilegi, causidici,
 Et sycophantae, & scelesti. CAR. Credo.
 CHR. Scitatum igitur profectus sum ad Deum;
 Meam quidem, hominis miseri, fere
 Jam existimans exhaustam vitam,
 35 De filio autem, qui mihi unicus est,
 Interrogaturus, an eum oporteat, mutatis moribus,
 Fieri improbum, injustum, omnis honestatis expertem:

Ut-

Theſens vs. 792. ubi videnda Scholla, quae annotavit & Cl. Kusterus.

vs. 27. Κλεπτικός] Scholiaſtes inter alia: μυστηριακώτατον, maxime arcanum, taciturnum. κλέπτειν celare. Sophocles in Philoctete vs. 57. Ὅταν σ' ἐρωτῶ, τίς πα καὶ πόθεν παρὰ Δίῃν Ἀχιλλεύς παῖς. τίς δ' ἔχει κλεπτικόν. Quando te interrogabit, quis & unde adſit? dicere memento: Achilles ſum filius. Iſtud haud celandum. Utitur autem hac ambigua voce Noſter ut ſimul furacitatem ſervi indicet. Quod ad vocem attinet, ſcribit Euthatius p. 867. lin. 61. duplicem ſuperlativi terminationem in ea eſſe, κλεπτικώτατον, κλεπτικώτατον. quemadmodum ὑπερφάνωτος, βλάκωτος, λαγνώτος, λάκωτος, augeantur ὑπερφάνωτος, βλακώτατος, λαγνώτατος, λάκωτατος. Adhuc licentius autem formavit Sophocles

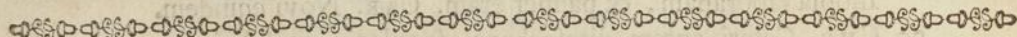
τολμώτατος in Philoctete vs. 970. circiter. Utitur voce κλεπτικώτατος elegantiffimus Alciphron Lib. III. Epift. 20.

vs. 32. Ἐπερωτώμενος] Herodotus Lib. I. Segm. 174. ἔπερωτον ἐς Δελφούς, ἐπερωτώμενος τὸ ἀντίθετον.

vs. 34. Ἐκτεροζήσαντα] Herodotus Lib. I. Segm. 214. τὰ βέβαια ἔξεροζήσαντο. Aefchylus in Eumenidibus vs. 679. Ἡμῖν μὲν ἦδη πᾶν τετόξισται κῆρ, ſcil. λόγος. Plato in Theaeteto: ὥσπερ ἐν φανερῶς ρηματικῶν αἰνιγματώδων ἀναστροφῶν ἀποτοξύνουσι. Tanquam ex pharetra voculas prodigioſas revellentes jaculantur. p. 83. lin. 40. Ed. B.

vs. 37. Ἦγὼς μὲν.] Synefius Epift. 104. Ἦσαν δὲ ἔτσι — ἔδεν ὕγις. Erant autem iſti homines nibili. Idem Epift. 148. ἀνθρώπινα — ἀναδὴ καὶ παμπύθηρα, καὶ ἔδεν ὕγις, (ſcil. ὄψα) ἀλλὰ λοιδόρα καὶ κακοῦρα εἶδον.

- Ὡς τὰ βίῳ τῆτ' αὐτὸ νομίσεις ζυμφέρειν.
 ΚΑΡ. Τί δὴδ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν τεμμάτων;
 40 ΧΡ. Πεύσθ' σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.
 Ὅτ' ἐξυμνήσομαι πρῶτον ἐξίων,
 Ἐκέλευσε τῆτε μὴ μεθίωθαι μ' ἔτι.
 Πάθειν δ' ἐμαυτῶν ζυμακολυθεῖν οἴκαδ'ε.
 ΚΑΡ. Καὶ τῶν ζυμαγῶν δῆλα πρῶτος; ΧΡ. Τετῶι.
 45 ΚΑΡ. Εἴτ' ἔξω ξυμνήσομαι πρῶτον ἐξίων,
 Φεράζουσαν, ὧ σκαιότατέ, σοι σαφέστατα,
 Ἄσκειν τὸ υἱὸν τὸ ὑπερῷον πρόπιν;
 ΧΡ. Τὰ τῆτο κρίνεις; ΚΑΡ. Δηλονοπήν ἔτι τυφλῶ
 Γνώσασθαι δοκεῖ τῆτ', ὡς σφόδρ' ἐπὶ συμφέρον
 50 Τὸ μηδὲν ἄσκειν ὑγῆς ἐν τῶ νῦν χρόνῳ.
 ΧΡ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χροσμὸς εἰς τῆτ' ἴσθαι,
 Ἄλλ' εἰς ἕτερον πᾶσι μείζον. ἢν δ' ἡμῖν φεράση,
 Ὅς τίς ποτ' ἐπὶν, ἔποςι, ἔτι ἔχειν,
 Καὶ ἔξω δέομαι ἦλθε μὲν ἰὼν σθαδί,
 55 Πυθοίμεθ' ἂν τὸ χροσμὸν ἡμῶν, ὅ, πᾶσι νοεῖ.
 ΚΑΡ. Ἄγε δὴ, σὺ πρότερον σαυτὸν ὅς τις εἶ, φεράσοι.
 Ἡ τὰ πᾶσι τῆτοις δρῶ. ΧΡ. Λέγειν χροσμὸν πάντῳ.

ACTUS PRIMUS

Τρίμετροι Ἰαμβικοί.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

Εγὼ μὲν οἰμῶζεν λέγω σοι. ΚΑΡ. Μανθάνεις,
 Ὅς φησὶν εἶναι; ΧΡ. Σοὶ λέγῃ τῆτ', σὺν ἐμοί.
 60 Σκαιῶς γὰρ αὐτῶν ἔχειν ἔκπρωθάνη.

Ἄλλ'

vf. 39. Τί δὴδ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν] Euripides in Medea
 vf. circiter 680: Τί δὴτα Φοῖβος εἶπέ σοι παῖδων πέρι;

Ibid. Ἐλακεν] Scholiastes: Τραγικώτερον ἀπερὶνάλο, προσδιασύνειν, ὡς φασιν, Euripidov. Magis Tragice pronun-
 ciant simul cavillans, ut ajunt, Euripidem. Videntur
 Scholia praecipue respicere ad hoc Euripidis in Iphi-
 genia Taurica vf. circiter 980. — αὐτὸν τριπόδ' ἐκ
 χροσμὸν λακὸν Φοῖβος — vocem tripodē ex auro profatus
 Phoebus. ad quod & supra Comicus ipse respexisse vi-
 detur in τριπόδ' ἐκ χροσμῶν. Verbo λακὸν saepe
 ita utitur Euripides. Dicit autem Eustathius p. 950.
 lin. 11. & p. 1208. lin. 41. λακὸν nunquam de humana

voce dici proprie, nisi apud Tragicos, quorum ser-
 mone joci causa hic utatur Aristophanes. Occurrit
 quidem apud Aristophanem & alibi: sed vel ubi de
 Euripide sermo, vel ubi ipse loquens introducit,
 vel in Tragicis minis.

Ibid. Ἐκ τῶν τεμμάτων] Opportune Cl. Kusterus ad-
 ducit ex Lucretii Lib. I. vf. 740. Pythia quae tripodē ex
 Phoebi lauroque profatur.

vf. 41. Ὅτ' ἐξυμνήσομαι πρῶτον ἐξίων] In Euripidis
 Ione vf. 540. Xuthus de oraculo sibi dato: Τὸν στυγα-
 γήσαντά μοι — δῆμον πάντ' ἐξίωτι τῶ θεῷ — παῖδ'
 ἔμῳ περικίγῃ. Etenim qui primus mihi occurrisse exenti ex
 aida

Utpote qui vitae id putarem conducere.

CAR. Quid ergo Phoebus profatus est ex coronis?

40 CHR. Audies. clare namque Deus dixit mihi hocce:

Nempe, cui occurrerem primum egressus,

Hunc iussit ut numquam deseram:

Utque ei persuadeam, ut me una sequatur domum.

CAR. Cui ergo primo occurristi? CHR. Huic scilicet.

45 CAR. Ergone non intelligis mentem Dei,

Hominum perversissime, quae tibi dicit clarissime,

Ut filius tuus vivat vernaculo more.

CHR. Quonam signo istud ita iudicas? CAR. Nimirum vel coecus

Cognoscere sibi videtur hoc, quam valde sit conducibile,

50 Nihil boni conari hoc tempore.

CHR. Non potest fieri ut oraculum huc propendeat;

Sed ad aliud aliquid majus vergit. Quod si nobis dixerit

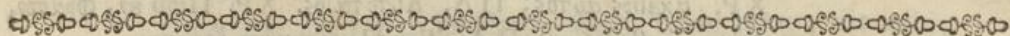
Iste, quinam sit, & cujus rei causa,

Vel cujus indigens, venerit nobiscum huc,

55 Cognosceremus quaenam sit mens oraculi nostri.

CAR. Agedum tu teipsum indica quinam sis, prius

Quam faciam quae deinceps consecutura sunt. CHR. Dicere oportet cito admodum.

SCENA SECUNDA.

Senarii Iambici.

PLUTUS, CARIO, CHREMYLUS.

PLUTUS. Equidem ejulare te jubeo. CAR. Intelligis

Quem se dicat esse? CHR. Tibi hoc dicit, non mihi;

60 Nam rustice & duriter eum interrogas.

At

aeede ista dei, filium meum esse. Unde & nomen filio illi inferius, *ἰων, ἰωνί δαδὸν ὄτι συνήρετο, ἰον, αὐτὸν scilicet quod occurristi.*

vl. 44. *Καὶ πῶς ἔρωσάν τις δὴτα πρῶτα;*] Hoc sic dixerat Eur. in Ione vl. 544. *πρῶτα δὴτ' ἰωνί ἔρωσάν τις πῶτα σὺν;* Primo itaque mecum contulisti gradum?

vl. 45. *Εἴτ' εἰ ἔρωσιν τὴν ἰωνίαν πῶτα;*] Hoc sic dixerat Eur. in Ione vl. 539. *ἰωνίαν ἀντὶ ἀκέραι.* errasti aenigmatis audito.

vl. 47. *Ἄρκις — πρῶτος*] Sic *κακὸν δὲ ἀρκίαν*, apud Aeschylum in Prometheus vl. 1065. & *ἀρκίαν ἀρκίαν* apud Euripidem in Bacchis vl. 416.

vl. 48. *Δακρυοτὴν καὶ τὴν δὲ γῆρας δὴτ' ἰωνί.*] Pro *τὴν δὲ* legendum puto *τὴν δὲ*, ut sit *δὴτ' ἰωνί, ὄτι καὶ τὴν δὲ γῆρας δὴτ' ἰωνί.* idque duplici sensu, vel ut sibi videatur scire coecus, vel ut nobis. Illud *καὶ τὴν δὲ γῆρας δὴτ' ἰωνί*, à ratione est alienum; quia scientia non est ἢ ἀνοητοῦ, ut v. g. *τὴν δὲ γῆρας δὴτ' ἰωνί.* Coeco visum est *ἀνοητοῦ.* Error videtur ortus à proverbio *καὶ τὴν δὲ γῆρας δὴτ' ἰωνί*, quod saepe quidem alias occurrit, sed in hoc loco non, quamvis & Scholiastes ita putaverit.

vl. 55. *Ὅ, τὴν δὲ γῆρας δὴτ' ἰωνί.*] *κατὰ τὴν ἰωνίαν ἀρκίαν.* Eustathius p. 737. lin. 82.